REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: 78 P-3303/2025-13

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu tog suda dr.sc. Ljiljani Matuško Antonić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Veljka Mudrića, iz Zagreba, Goljački Ogranak 6, OIB: 60473662987, zastupan po odvjetnicima u Odvjetničkom društvu Crnković i partneri d.o.o., Zagreb, Ilica 5 (Oktogon/II), protiv tuženika Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupan po punomoćniku Branku Bulat, odvjetniku u Odvjetničkom društva Šavorić&Partneri d.o.o., Zagreb, Ilica 1/A, radi isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 08. rujna 2026. godine, u prisutnosti tužitelja, punomoćnice tužitelja Vlatke Bušić, odvjetnice i odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 23. listopada 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetna i bez pravnog učinka odredba iz čl. 5. Ugovora o kreditu broj 216-312/2005 sklopljen dana 06. rujna 2005. godine između tužitelja Veljka Mudrića, iz Zagreba, Goljački Ogranak 6, kao korisnika kredita, i tuženika Addiko bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, kao Kreditora, u dijelu koji glasi:
”Prije isplate kredita odbijaju se od troškovi obrade u iznosa od 0,90% (nulacijelihdevedest posto) jednokratno.”

II. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, da tužitelju Veljku Mudriću, iz Zagreba, Goljački Ogranak 6, isplati iznos od 900,93 EUR sa zateznom kamatom tekućom od dana 01. listopada 2005. godine po stopi koja se za razdoblje do 31. prosinca 2007. godine određuje sukladno odredbi čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. godine do 31. srpnja 2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. godine pa do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. godine do 31. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, od 01. siječnja 2024. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je

kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, da naknadi tužitelju Veljku Mudriću, iz Zagreba, Goljački Ogranak 6, parnični trošak u iznosu od 809,73 EUR sa zateznom kamatom tekućom od 23. listopada 2026. godine do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom dana 06. rujna 2005. godine sklopio Ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine i zasnivanjem založnog prava na nekretnini broj 216-312/2005 kojim je tužitelju odobren kredit u iznosu od 156.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti, a potom je tužitelj sklopio s tuženikom dana 22. veljače 2016. godine Aneks uz Ugovor o kreditu broj 216-312/2005 kojim je konvertiran kredit. Navodi da je čl. 5. Ugovora o kreditu ugovoreno kako se prije isplate kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade u iznosu od 0,90% od iznosa kredita, da o navedenoj ugovornoj odredbi tužitelj i tuženik nisu pregovarali niti je jasno i nedvosmisleno tuženik predočio tužitelju strukturu navedenih troškova, tj. od čega se isti sastoje i u kojem konačnom jasno određenom iznosu, a što je stvorilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja. Nadalje navodi da je sporna ugovorna odredba unaprijed formulirana te tužitelju nije objašnjeno njezino značenje ili iznos niti je tužitelj bio pozvan posebno uplatiti tu naknadu. Tužitelj ističe kako je stavljen u poziciju da mora platiti ulaznu naknadu za obradu kredita, a na koju uopće ne može utjecati, posebno ne na njezinu visinu, za koju se prema ništetnoj odredbi ugovora o kreditu i ne može zaključiti kako se formira, te o čemu ovisi. Navodi da je sud dužan po službenoj dužnosti utvrditi ništetnost citirane ugovorne odredbe kojom je ugovoren trošak za obradu kredita, te kao posljedicu ništetnosti dosuditi tužitelju isplatu stečenoga od strane tuženika po osnovi takve ugovorne odredbe. Predlaže sudu da usvoji tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu parničnog troška.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnov tužbenog zahtjeva, osporava tužitelju svojstvo potrošača, ističe prigovor zastare. Ističe da po tužitelju spornom ugovornom odredbom čl. 5. Ugovora o kreditu nije narušeno načelo ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu niti je navedena odredba nepoštena sukladno čl. 81. st. 1. i 2 Zakona o zaštiti potrošača/2003. Navodi da je ugovorna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu na temelju koje je tuženik naplatio naknadu za obradu kredita jasna i razumljivo sastavljena te je tužitelj bio upoznat sa svojom obvezom i novčanim iznosom obveze koju preuzima. Tuženik ističe da su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali prilikom sklapanja Ugovora o kreditu o ugovornim odredbama, tužitelju su predočeni uvjeti kreditiranja, a prilikom sklapanja

Ugovora o kreditu tuženik je postupao sukladno zakonu i prisilnim propisima. Tuženik se poziva na odredbu čl. 1022. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima i čl. 173. stavak 1. Zakona o bankama. Tuženik se poziva i na odluke Suda EU broj C-186/16 od 200. rujan 2017. godine, broj C-84/19 od 02. rujna 2020. godine i C-565/2021 od 16. ožujka 2023. godine., kao i na odluke Županijskih sudova i presudu Trgovačkog suda u Osijeku. Tuženik navodi da je tužitelju odobren kredit u visini iznosa od 156.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti, a tužbenim zahtjevom traži isplatu u iznosu do 900,93 EUR pa je riječ o zabrani manjeg značenja u smislu čl. 326. Zakona o obveznim odnosima. Tuženik osporava tijek zateznih kamata na utuženi iznos. Predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev, zahtjeva naknadu troškova postupka sa zateznom kamatom tekućom od dana presuđenja do dana isplate.

3. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u odluke Županijskih sudova, odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske, odluke Suda EU (list 6-17, list 49-76, list 80-133,list 140-149 spisa), popis uplata po kreditu tužitelja, obavijest o promjenama kamatne stope (list 18-25 spisa), Ugovor o kreditu broj 216-312/2005 od 06.09.2005.g. (list 26-35 spisa), Pravilnik o naknadama na potrošačke ugovore tuženika (list 77-79 spisa), saslušan je tužitelj kao stranka u postupku.

Ocjenom provedenih dokaza kako svakog zasebno tako i u njihovoj međusobnoj povezanosti sukladno odredbi članka 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine broj " 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13, 70/19, 80/22, 155/23 i 146/25, dalje: ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

4. Predmet ovog spora je utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi kojima je ugovorena naknada za obradu kredita (čl. 5. Ugovor o kreditu broj 216-312/2005 od 06.09.2005.g.) i isplata iznosa u visini od 900,93 EUR sa zateznom kamatom s osnova jednokratno naplaćene naknade za obradu kredita.

Između stranaka sporan je osnov tužbenog zahtjeva. Stranke čine nespornim visinu tužbenog zahtjeva.

5. U tijeku postupka tužitelj osporava navode iz odgovora na tužbu sadržajno kao u podnesku od 31. srpnja 2025. g. (list 136-139 spisa), protivi se istaknutom prigovoru zastare. Osporava navode tuženika u odnosu na tijek zatezne kamate na utuženi iznos.

6. Sud je saslušao tužitelja na okolnost činjeničnih navoda tužbe. Tužitelj u svom iskazu navodi da je trebao kredit za gradnju i adaptaciju obiteljske kuće, da je otišao u banku i da prije nego što je potpisao Ugovor pročitao je isti i vidio da mora platiti naknadu. Navodi da su mu u banci rekli da tu naknadu mora platiti, a kako mu je trebao kredit za kuću on je pristao platiti naknadu. Navodi da je otplaćivao osobno kredit i u to vrijeme je radio u Ministarstvu graditeljstva.
Iskazu saslušanog tužitelja sud je u cijelosti poklonio vjeru jer je isti iznijet logično i uvjerljivo.

7. U tijeku postupka tuženik navodi kako ne osporava visinu tužbenog zahtjeva, osporava osnov tužbe i tužbenog zahtjeva.

8. Tuženik osporava status potrošač tužitelja. Iz iskaza tužitelja nedvojbeno proizlazi da je tužitelj u smislu odredbe čl. 3. ZZP potrošač, odnosno, fizička osoba koja navedeni Ugovor o kreditu nije sklopio u svrhu koja bi bila namijenjena njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, iz čega proizlazi da nema pravnih znanja koja su potrebna da bi mu takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od tuženika, koji je sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu, pristupio u okviru svoje djelatnosti. Slijedom navedenog sud je ocijeni kao neosnovane navode tuženika kojim osporava status potrošača tužitelju.

9. U tijeku postupka sud je u bitnom utvrdio:

- da je tužitelj s tuženikom dana 06. rujna 2005. godine sklopio Ugovor o kreditu broj 216-312/2005, koji je kao tipski ugovor sastavio kreditor tj. tuženik, a temeljem kojeg je tužitelju odobren kredit u iznosu od 156.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti, da su člankom 5. Ugovora o kreditu ugovorne strane, ovdje tužitelj i tuženik, ugovorili jednokratne troškove obrade kredita u visini od 0,90% od iznosa odobrenog kredita,
- da je tuženik naplatio po Ugovoru o kreditu broj 216-312/2005 iznos od 900,93 EUR s osnova jednokratnih troškova obrade kredita (nesporno između stranaka),
- tužitelj tvrdi da su mu predali ugovor o kreditu i da mu djelatnik banke nije pojašnjavao ugovorne odredbe, ali da je on pristao isplatiti naknadu za obradu kredita kako bi mu odobrili kredit (iskaz tužitelja),
- visina naplaćenih jednokratnih naknada nije sporna između stranaka.

10. Tužitelj tvrdi da je tuženik kao kreditor povrijedio načelo savjesnosti i poštenja, te je ugovaranjem jednokratnih troškova obrade kredita od ukupno isplaćenih kredita sukladno uvjetima iz akata tuženika o naknadama Kredita povrijedio zakon na štetu tužitelja, što ima za posljedicu ništetnost te traži isplatu stečenog bez osnove. Tuženik se protivio tužbi i tužbenim zahtjevima ističe da ugovoreni jednokratni troškovi obrade kredita iz odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu iz 2005. godine je jasna i uočljiva i sastavni je dio Ugovora o kreditu. Navodi kako su uvjeti za naplatu jednokratnih troškova obrade kredita jasno određeni člankom 5. Ugovora o kreditu iz 2005. godine te kako je navedena ugovorena odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva to nije dopušteno ispitivati njezinu poštenost sukladno odredbama ZZP-a.

11. Nije sporno da Ugovorom o kreditu koji su sklopili dana 06. rujna 2005. godine kao ugovorne strane, ovdje tužitelj i tuženik, ugovoreno je da su jednokratni troškovi obrade kredita u visini od 0,90% koja se naknada naplaćuje prije isplate kredita na način da se troškovi obrade kredita odbijaju od iznosa kredita (čl. 5. Ugovora o kreditu).

Iz iskaza tužitelja sud je utvrdio da je on pročitao Ugovor o kreditu prije potpisivanja, da mu nitko nije tumačio ugovorne odredbe, da mu je rečeno kako naknadu za obradu kredita mora platiti, a njemu je trebao kredit pa je pristao platiti naknadu za obradu kredita.

12. Imajući u vidu navode iz iskaza tužitelja ovaj sud utvrđuje da tužitelj i tuženik nisu pregovarali o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva niti o visini takve naknade te tužitelju nije pojašnjeno što obuhvaća (koje poslove) takva vrsta naknade tj. na što bi se odnosili jednokratni troškovi obrade kredita niti su tužitelju pojašnjene metode izračuna jednokratnih troškova obrade kredita i na što bi se takvi troškovi odnosili obzirom da se radi o ugovoru tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke, pa je tužitelj kao potrošač mogao ponuđeni ugovor uzeti ili ne.

Tuženik na kojem je teret dokaza (čl.221.a. ZPP-a) ne dostavlja dokaz niti predlaže provođenje dokaznog postupka na okolnost utvrđivanja činjenice koji bi to bili poslovi koji su obuhvaćeni jednokratnom naknadom obrade kredita i na temelju kojih parametara je utvrđena visina naknade obrade kredita koju je naplatio na način da je umanjio ukupan iznos ugovorenog kredita prije isplate istoga tužitelju. Tuženik detaljno izlaže vrstu poslova koje obavljaju njegovi službenici, a na okolnost takvih činjeničnih navoda ne dostavlja dokaze iako je teret dokaza na tuženiku (čl.221.a. ZPP-a).

13. Na temelju uvida u sporni Ugovor o kreditu broj 216-312/2005 od 06. rujna 2005. godine utvrđeno je da se radi o standardiziranom (tipskom) ugovoru. Odredbom čl. 295. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 112/11, 78/15, 28/18, 126/21, 114/22, 155/23, 69,26, dalje: ZOO), važećim u vrijeme sklapanja konkretnog Ugovora o kreditu propisano je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru.
Odredbom čl. 269. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva dok je u čl. 270. ZOO-a propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.
Imajući u vidu navedeno, valja istaknuti da je u vrijeme zaključenja ugovora na snazi bio Zakon o zaštiti potrošača iz 2003. godine sa izmjenama ("Narodne novine broj 96/2003, dalje ZZP, kao lex specialis), koji odredbom čl. 81. stavak 1.propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u stavku 2 propisano smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, u stavku 3.istog članka propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u stavku 4. propisano ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

14. Sukladno odredbi čl. 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i

lako uočljive. Naime, iz navedenih odredbi proizlazi da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne. Isti ugovor sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu zahtjeva u visini od 0,90% od iznosa kredita, međutim u ugovoru nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada niti zašto je baš određena u visini od 0,90% od iznosa kredita. S obzirom na navedeno jasno je da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom ugovoru po prirodi stvari ni ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati niti o spornim odredbama ugovora. Sve navedeno jasno proizlazi i iz iskaza tužitelja kada navodi da mu djelatnici banke nisu pojašnjavali na što se odnosi sporna ugovorna odredba o ulaznoj naknadi osim što mu je rečeno da naknadu za obradu kredita treba platiti, iz čega proizlazi da predmetni ugovor bio je unaprijed sastavljen od strane tuženika kao i da u trenutku sklapanja ugovora s tuženikom nije se pojedinačno pregovaralo o naknadi za obradu kredita. Tuženik na kojem je teret dokaza (čl.221.a. ZPP-a) nije dostavio dokaz niti predlaže provođenje dokaznog postupka na okolnost da bi se radilo o odredbama koje su jasne, lako razumljive i lako uočljive.

Slijedom navedenog odredbu čl. 5. (naknada za obradu kredita) tužitelju je bilo potrebno objasniti na temelju jasnih i razumljivih kriterija kako bi mogao predvidjeti posljedice koje iz tog ugovora proizlaze, slijedom čega je u konkretnom slučaju prouzročena znatna neravnoteža u pravima i obvezama između stranaka na štetu tužitelja.

15. Pri tome je sud u ovoj pravnoj stvari imao u vidu i pravno shvaćanje koje je izraženo u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-1214/2024-2 od 30. listopada 2024. godine, a prema kojem: „U skladu s čl. 59. toč. 3. ZZP/03 ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. U konkretnom slučaju nije prijeporno da među strankama zaključeni ugovor ne sadrži konkretan opis troškova niti usluga koji se plaćanjem sporne naknade naplaćuju u vrijeme sklapanja ugovora, a i prema shvaćanju ovog revizijskog suda, troškovi i usluge koje se pružaju u zamjenu za spornu paušalnu naknadu, čija visina ovisi tek o visini odobrenog kredita, nisu notorni niti se mogu podrazumijevati.“.

Kako dakle nisu navedeni nikakvi konkretni troškovi niti usluge koje su obuhvaćene navedenom naknadom za obradu zahtjeva, a pri tome nije niti jasno po kojem će se tečaju (prodajnom, kupovnom ili srednjem) obračunati takva naknada, te hoće li biti relevantan tečaj na dan sklapanja ugovora o kreditu, dan isplate kredita ili koji treći dan, to po stajalištu ovog suda radi se o neodređenoj, odnosno neodredivoj činidbi u smislu odredbe čl. 270. st. 1. ZOO-a.

16. S obzirom da se, dakle, o navedenoj odredbi čl. 5. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, iste su bile unaprijed formulirane od strane tuženika te tužitelj nije imao utjecaja na njihov sadržaj niti je mogao ishoditi da se iste eliminiraju iz Ugovora, radi se o nepoštenim ugovornim odredbama u smislu odredbe čl. 81. ZZP/03. Pri tome tuženik nije dokazao opravdanost spornih naknada u ugovorenom postotku od iznosa kredita, a iz činjenice da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju i više naknade, proizlazi zaključak da predmetnim naknadama nisu pokriveni stvarni troškovi koje je tuženik imao

pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita. I uslijed toga sud smatra da je povrijeđeno načelo savjesnosti i poštenja koje podrazumijeva da su svi sudionici u obveznom odnosu dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Nadalje iako je riječ o ugovornim odredbama koje su jasno i razumljivo sastavljene jer omogućuju tužitelju da u trenutku zaključivanja ugovora precizno ocijeni visinu tih naknada, a time i ekonomske učinke ugovaranja takvih odredbi, sama činjenica da je riječ o transparentnim odredbama ne znači ujedno da su odredbe poštene. Odredba čl. 84. ZZP/03 dopušta testiranje poštenja glavnog predmeta ugovora i primjerenosti cijene/naknade samo u slučaju netransparentnosti navedenih odredbi. Međutim, ostali aspekti financijskih obveza (osim glavnog predmeta ugovora), u koje spadaju i sporne naknade, podliježu testu nepoštenosti i kad su potpuno transparentne (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi broj Rev 240/2024-2 od 23. listopada 2024.).

17. Prilikom ocjene poštenosti (imajući na umu i odredbu čl. 83. ZZP/03) potrebno je uzeti u obzir narav usluge na koju se ugovor odnosi (predmet ugovora) u vrijeme kad je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora. Kako ugovorna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu ne sadrže nikakve podatke o stvarno pruženim uslugama i/ili nastalim troškovima na koje se te naknade odnose, a niti ih tuženik tijekom postupka dokazuje, dok je za iznose ovih naknada tužitelju odmah umanjen iznos isplaćenog kredita, ne može se zaključiti da je tuženik mogao razumno očekivati da bi potrošač (tužitelj) pristao na te odredbe u pojedinačnim pregovorima.

18. U odnosu na utvrđivanja postojanja znatnije neravnoteže, ono se ne može ograničiti samo na visinu iznosa spornih naknada u odnosu na ukupni iznos dobivenog kredita. Naime, takva neravnoteža postoji kada se dovoljno ozbiljno dovodi u pitanje položaj potrošača kao "slabije" strane predmetnog ugovora nametanjem dodatnih obveza koje nisu predviđene dispozitivnim zakonskim pravilima. Naime, iako nije bilo zabranjeno, ugovaranje naknada nije bilo predviđeno dispozitivnim odredbama koje se primjenjuju automatski niti prisilnim odredbama, već se plaćanje naknada moralo ugovoriti pa je riječ o odredbama koje nisu izuzete iz područja primjeni odredbi ZZP/03 o zaštiti od nepoštenih ugovornih odredaba. Dakle, iako nije bilo zabranjeno niti na drugi način ograničeno, ugovaranje odredbi o jednokratnoj naknadi za obradu zahtjeva i naknadi za osiguranje kredita je utjecalo na pravni položaj tužitelja kao potrošača u odnosu na onaj položaj koji je bio predviđen u dispozitivnom nacionalnom pravu.

19. Nadalje, Ugovor o kreditu ne sadrži konkretan opis troškova niti usluga koji se plaćanjem sporne naknade naplaćuje u vrijeme sklapanja ugovora, a troškovi i usluge koje se pružaju u zamjenu za sporne paušalne naknade, čija visina ovisi tek o visini odobrenog kredita, nisu notorni niti se mogu podrazumijevati. Neutvrđeni troškovi, koji terete tužitelja unošenjem spornih odredbi u ugovor o kreditu, nerazmjerni su i po svom sadržaju i po visini. Očito je da je tuženik na tužitelja prenio obvezu plaćanja naknada koje ne odgovara stvarno pruženim uslugama ili troškovima, čime je stvorena, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, na štetu tužitelja značajna neravnoteža jer tuženik nije dokazao da ta naknade odgovaraju stvarno pruženim uslugama i/ili nastalim troškovima. Dakle, riječ je o odredbama o plaćanju naknade za obradu kredita o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, i ta odredba, iako jasna i uočljiva, unesena je od strane banke u ugovor protivno zahtjevu

dobre vjere, pri čemu je banka mogla biti svjesna da je primjena istih stvorila, na štetu potrošača, značajnu neravnotežu između prava i obveza ugovornih strana (neovisno o visini iznosa naknada), budući da tužitelju nije razjašnjeno na što se konkretno odnose iznosi ovih naknada odnosno koje mu se zauzvrat pružaju usluge.

20. Pri tome sud je imao u vidu i odluku Suda EU broj C-744/24 (Bank Polska Kasa Opieki, presuda Suda EU od 23. travnja 2026.g.) u kojoj je zauzeto stajalište:
"Članak 3. točke (g) i (j) Direktive 2008/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkim kreditima i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 87/102/EEZ, kako je izmijenjena Direktivom (EU) 2021/2167 Europskog parlamenta i Vijeća od 24. studenoga 2021., u vezi s člankom 10. stavkom 2. te direktive, treba tumačiti na način da mu se:
protivi uključivanje u ugovore o potrošačkom kreditu odredaba kojima se predviđa primjena kamatne stope ne samo na ukupan iznos kredita nego i na iznose namijenjene plaćanju troškova povezanih s tim kreditom, koji stoga ulaze u ukupne troškove kredita za potrošača."

U tijeku ovog postupka tuženik nije dostavio dokaz niti je dokazao da bi zasebno naplatio tužitelju spornu naknadu iz čl.5. Ugovora o kreditu, a iz prometne kartice po kreditu tužitelja (list 18-22 spisa) jasno proizlazi da je naknada u visini od 900,93 EUR (naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita) naplaćena tužitelju od iznosa glavnice, kako to i tvrdi tužitelj u tužbi (a tuženik ne osporava) te je tuženik zaračunavao kamatu tužitelju i na ugovorenu naknadu što je zasigurno uzrokovalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana u smislu da tužitelj plaća i zateznu kamatu na ugovorenu naknadu koja se naplaćuju jednokratno prije isplate kredita (tuženik suprotno ne dokazuje).

21. Slijedom navedenog sud je utvrdio ništetnom ugovornu odredbu iz čl. 5. Ugovora o kreditu te je u cijelosti prihvatio tužbeni zahtjev kao pod točkom I. izreke presude.

22. Tuženik čini nespornim visinu tužbenog zahtjeva pa je stoga sud usvojio tužbeni zahtjev kao pod točkom II. izreke presude. Stopa zatezne kamate na dosuđeni iznos utvrđena je do 31. srpnja 2015. sukladno odredbi čl. 29. st.2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05), a u smislu čl. 1165. ZOO/05, a od 1. kolovoza 2015. temelji se na odredbi čl. 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 78/15.) i čl. 2. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 114/22) i čl. 1. Uredbe o izmjeni Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 156/2022).

23. U odnosu na tijek zatezne kamate sud je iste dosudio od dana dospijeća (dan uplate) pa sve do isplate. Pri tome je sud imao u vidu da prema stajalištu Vrhovnog suda Republike Hrvatske kada sud utvrdi ništetnost svojom odlukom kamata počinje teći na iznos koji treba se vratiti od dana presuđenja. Tuženik kao nesavjesna ugovorna strana (a suprotno ne dokazuje tj. savjesnost) u obvezi je platiti zateznu kamatu tekuću od dana plaćanja do dana ipslate. Tužitelj ima pravo i na zakonsku zateznu kamatu i to sukladno odredbi čl. 1115. ZOO-a kojom je propisano da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. ovaj sud smatra da je tuženik kao ugovorna strana koja se bavi plasiranjem kredita kao glavnom djelatnošću morao, prilikom sklapanja ugovora s tužiteljem

kao potrošačem, postupati u skladu s pažnjom dobrog gospodarstvenika sukladno odredbi čl. 10. ZOO-a, a da to nije učinio, te je shvaćanje ovog suda da je tuženik bio svjestan ili barem morao biti svjestan nedopuštenosti i nepoštenosti ugovornih odredaba o uplati naknade za obradu kreditnog zahtjeva i odredbe o prijevremenoj otplati kredita zbog čega je bio nepošten od trenutka sklapanja ugovora jer je znao ili morao znati za razloge ništetnosti, a svejedno je primao tužiteljeve uplate prema ništetnim odredbama. Slijedom navedenoga tuženik je dužan platiti tužitelju i zatezne kamate od prvog sljedećeg dana od trenutka primitka svakog pojedinog iznosa sukladno odredbi čl. 1115. ZOO-a.

24. U tijeku postupka tuženik ističe prigovor zastare koji je prigovor zastare sud ocijenio kao neosnovan.

Na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020. zauzeto je pravno shvaćanje prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog govora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako se u konkretnom slučaju radi o restitucijskom zahtjevu tužitelja da mu tuženik vrati ono što je stekao temeljem ništetnih odredbi ugovora, a kojem zahtjevu prethodi utvrđenje ništetnosti sporne odredbe ugovora, zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost.

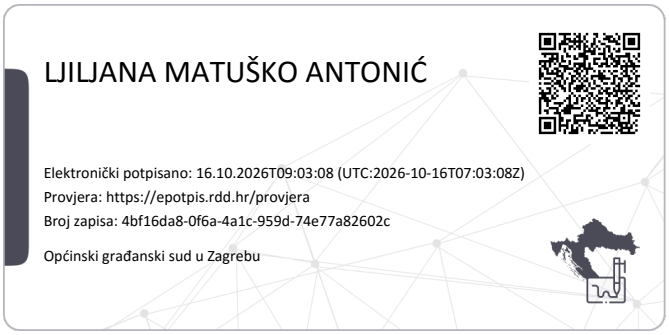
25. Sud je o zahtjevu za naknadu troškova postupka odlučivao na temelju odredbe čl. 154 stavak 1. ZPP-a, a koji trošak se sastoji sastava tužbe od 08.05.2025 g. u iznosu od 150,00 EUR (Tbr. 7. točka 1. OT-a), sastav podneska od 31.07.2025.g. u iznosu od 150,00 EUR (Tbr. 8. točka 1. OT-a), pristup na ročište dana 09.12.2026.g. u iznosu od 150,00 EUR (Tbr. 9. točka 1. OT-a), pristup na ročište dana 08.09.2026.g. u iznosu od 150,00 EUR (Tbr. 9. točka 1. OT-a), ukupno 600,00 EUR, priznat je trošak poreza u iznosu od 150,00 EUR, ukupno 750,00 EUR, priznat je trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 19,91 EUR i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 39,82 EUR, ukupno 809,73 EUR.

Odluka o zateznim kamatama na parnične troškove od presuđenja do isplate, prema čl.154. ZID ZPP-a ("Narodne novine" broj 80/22).

Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu, 23. listopada 2026. godine.

Sudac:
dr.sc. Ljiljana Matuško Antonić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude, nezadovoljna stranka ima pravo žalbe Županijskom sudu. Žalba se podnosi pismeno, putem ovog suda, u 4 istovjetna primjerka, u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa ove presude.

DNA

1.tužitelju po punomoćniku
2.tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088e-930ab**

Kontrolni broj: **03b9c-516a3-ce2b6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.